

(הקטן מעמוד 9)

המעיל לא יצא מן האופנה גם בשנתיים הבאות.

בשמלה, יותר פזיזות. דבר זה ניכר בייצור המעילים בארץ. הקו החדש הדומה לפירמידה הסוכה, רחב בכתפיים, הולך וצור למטה, המגביה את האשה ומרזה אותה, לא התקבל בהתלהבות. יצרני אופנת המעיל לים ממשכיכים במעיל הישר או הרחב, שי אינו שונה הרבה, פרט לצורת השרתל והצווארון ומספר הכפתורים שבו, מזה של אשתקד.

לעומת זאת, יכולה האשה להרשות לעצמה יותר פזיזות מבחירת הדוגמה בבחירת שמלות. בגלל המריבה הגדולה על הקו ה"סופי", היא יכולה ליהנות מן הספק, להתלבש בקווים שונים ההולמים כל אחד את אישיותה, דבר שהאופנה הישראלית ידעה לת"ס. בתי-החרושת לשמלות בארץ המייצרים גם בשביל החנויות הגדולות והיקרות, הצי ליחו לייצר מן הדגמים, שהובאו מפריס ורוי מא, בשינויים קלים, כל אחד בפרט קטן אתה, שמלות שאינן נשלמות בטיבן ויופין מכל שמלה בחלון ראזה בחנות פריסאית.

כמעט רוב תעשיית האופנה בארץ מתגנדים לקו דיור החדש. "הוא הרחיק לכת יותר מדי", טוענים הם, "צורת הטולפ (צבעוני) הצרה למטה, הולכת ומתרחבת מן קו המותניים ומעלה, בקו אחד עם השרוול, היא מגוחכת, לא מתאימה לאשה הישראלית".

חיתוך כפתורי. למרות שהחצאית היצרה היא אופנת השעה, ממשכות הנשים בארץ, בעיקר הנערות, לתבוע שמלות וחצאיות רחבות, ההולמות מאוד את אלה בעלות הגורה הרקה והפחות דקה כאחד, משחת לאשה מראה נשי.

בעלות הגוף החשוב תוכלנה ליהנות מן אופנת הפרינצה. השמלה ללא קו מותן מן אונן, הלופתת את גוף האשה, מבליטה את קווי. כן פופולרית מאוד השנה השמלה מעיל המכופתרת עד למטה, מתאימה מאוד לאלה שקו גופן לא מתאים והקא לזה של וירגיניה מאיו. הכפתורים באמצע חותכים את הדמות במאונך, מצמצמים את היקפו.

אופנת החליפות, פרט לשאלת החצאית, לא השתנתה הרבה. הקו הצרפתי, המדגיש ומעגל את המותן עדיין שולט. בשמלות הנשף והקוקטיל שאינן נמכרות בכמויות גדולות לא התחולל שינוי גדול.

לפריים, דוגמות פריים. ישראל הלכה וכבשה לעצמה מקום נכבד בתעשיית האופנה. כוחה מתבטא לא במקורות ישראליים, לית, דבר הנעדר לחלוטין באופנת הארץ, פרט לחולצות הרקומות. כי אם בתפירה ובגורה. בית חרושת ידוע למעילים בתל-אביב נוהג לשלוח לפריס גיורות למעילים, שדוגמותיהם נרכשו בפריס. הקונפקציה הישראלית עומדת על רמה גבוהה, שלמת יצוא מבית חרושת מעובדת עד לפרטי הפריס כמו שמלה שנתפרה במיוחד בידי תופרת.

ענף מסחרי זה, שהחלו מכירים בחשיבותו מביא הכנסה לא מבוטלת למדינה, נותן פרגסה לבעלי מקצוע רבים, שלא היו יכולים להתקיים אילמלי הייצוא. מעיל, למשל, נלבש בארץ משך שלושה חודשים בלבד, בעוד שבאירופה מייצרים מעילים לשלוש עונות. חייטים רבים שעסקו בתפירת מעיל לים בקונפקציה נאלצו לעבור לשטח אופנה אחר, בגלל חוסר העבודה בתקופת הצנע. הייצוא מעסיק אותם כעת תקופה ארוכה יותר. למרות זאת, חסרים עדיין בעלי מקצוע בשטח זה.

תענוג חינם. מושגי פרינצה, אמפיר, קאפאור, טולפ, פירמידה ועוד, הם רומני טיילים מאוד שצלעצלים, אולם הם מעוררים סליה מסוכנת: האם רצוי לטפח בארץ את פולחן הלבוש, המביא להבדלי מעמדות? לפני עשר שנים כמעט ולא ניכר הבדל בר חוב בין האשה בעלת היכולת ואשת זבן לזנות. שתיהן היו לבושות בשמלות פשוטות. כעת עלתה רמת הלבוש גם אצל האשה העובדת, אולם הדבר כרוך בהוצאות רבות, שלא תמיד אפשר לשאת בהן. מצד שני, מספקת תעשייה זו עבודה לאלפי בעלי מקצוע המשתמשים במעט חומר גלם, יותר מכשרון העבודה שלהם שהוא חשוב יותר מן ההשקעה בדביונים. הימירה המפורסמת כי גאון הוא זה המצליח לשכנע את אשתו שהיא נראית שמנה במעיל פורה, מאבדת את המעמדות כאשר אותו בעל מסתכל בעינים חומדות באשה אחרת הלבושה בחידור, כי התענוג (היוני) אלי) היא כולו שלי, חינם אין כסף.

ברמודה

באט מעבר לכתך

בברמודה זרחה השמש, חיממה את המדינאים שבאו מן הערפל של לונדון, הקור של ווינגטון והגשם הפריסאי. אולם ענן כבד ביקש להסתיר את האור. היה זה ענן של גרמניה המחודשת. שמונה שנים וחצי אחרי ההתמוטטות הגוראה, חסרת התקדים בהיסטוריה, הפכה גרמניה המדינה החזקה ביותר בין הוויסלה והגיברלטר. הודות לחריצונה המסורתית של העם הגרמני, זריקות בריאות של דולאריים ושיטה של יוזמה חפשית ובלתי מרוסנת, זכתה הרפובליקה של בון לכלכלה יציבה, בה בשעה שאנגליה עומדת תמיד על עברי פי פחת כלכלית, ובצרפת מתחל

יטעים בלבו עם האנגלים והצרפתים שלחמו בשעתו תחת פקודתו נגד הגרמנים, הרי עליו להציץ מעבר לכתפו. גיו מקקארתי (ראה רפורטגיה) מסתכל.

בריטניה

תשובתו של רובין הוד

המועצה החינוכית של מדינת אינדיאנה, בארצות הברית, בוקה באופן שיגרתי את ספרי הלימוד שלה, כדי להבטיח שנשמט הפעוטים לא תורעל על ידי הארס הקומוניסטי. לפתע פקחה את עיניה בתדהמה. היא ראתה משהו גורא. בספר היה סיפור על טיפוס בשם רובין הוד. מיסטר הוד זה, כך נסתבר, שכן ביער שרוד הבריטי. שם התקיף את העשירים

ארבעת הגדולים

העולם הזה מצטרף בזה לדרישה לקיום בהקדם את פגישת ארבעת הגדולים, אך אם הדבר אינו ניתן לביצוע הוא מציג לקיים לפחות את פגישת ארבעת הקטנים, לפתרון כמה בעיות.

צ'רצ'יר

אייק

מאו

מאזנקוב

שעברו בדרך, הפקיע את רכושם וחילק אותו לעניים. טיפוס חשוד שני. בשם הכומר טאק, עזר לו במכצעיו המרושעים.

לא היה כל ספק: זוהי תעמולה קוממוניסטית מובהקת, שיד ודונית הגניבה אותה לספרי הלימוד. חברי המועצה התחללו בחינם על האפשרות שהעניין הנורא יתגלה לסנטור גיו מקקארתי. ראשים היו מתגלגלים, חברי המועצה היו מגזזים. לכן החליטו להקים תרופה לטבח, לפתוח בחקירה.

הכתם האדום. כשנודע הדבר בעיר נוסטינגהאם הבריטית, פרצה בהלה. אמנם לפני כמה מאות שנה היה השריף של נוסטינגהאם אויבו המושבע של רובין הוד, יריבו במלחמה נצחית. אולם מאו למדו בני העיר לחבב את הודד האהוד, אשר משך תיירים רבים לסביבתם. ההתפרסמה רק בגללו. בצדק השבו שאם רובין הוד יתגלה

פות הממשלות אחת לשבועיים, מסמלת גרמניה את החומה המוצקה של המערב.

במצב של מלחמה בדרך, לא היתה לאמריקאים כל ברירה אלא לזיין את גרמניה. להקים מחדש את צבא הרייך. האנגלים והצרפתים נאלצו להתבונן באפס מעשה כיצד הם לתחיה המטה הכללי שתיכנן לא מכבר את חורבן ארצותיהם. הם הבינו שאין ברירה.

אולם לפתע פתחו הרוסים הפתחים אשנב קטן של תקווה. הם רמזו שהם מוכנים להגיע לכלל הסכם של שלום, בתנאי שגרמניה לא תזויין. לונדון ופאריס קפצו על המציאה, אולם האמריקאים לא היו מוכנים להחליף את הנשק הגרמני ביד ביונה רוסית הפורחת באוויר.

ועידת ברמודה נועדה ליישר חילוקי דעות אלה. לא יהיה זה קל: אפילו אם אייק

עתה כמארכסיסטי-ליניניסטי, ישים הדבר קץ לתיירים ולעסקים גם יחד. היה רק מוצא אחד מן המשבר. עיריית נוסטינגהאם פנתה במישרין לממשלת אינדיאנה, הסבירה לה את הרקע הדמוקרטי-החששי של רובין הוד ומעשיו. היא עודה מקוה שתצי ליח לטהר את גיבורה מן הכתם האדום.

ארצות הברית

הפסיכולוג מאחורי הדלפק

מדוע אין האנשים מרבים לקנות שוטיפים מיובשים? איש נורמאלי היה עונה מן הסתם שהסיבה נעוצה בכך שאין האנשים רוצים לאכול שוטיפים יבשים. אולם איש מדע רציני אינו יכול להסתפק בכך.

לא מכבר ערך ד"ר ארגוס דיכטר, פסיכולוג וינאי נודע שהקים מכון משלו באמריקה, מחקר רציני בבעיה. הוא גילה שהשוטיפ המיובש הוא סמל הזיקנה, מזכיר לאנשים רבים פני בתולות זקנות. השוטיפים נחשבים לחסרי כוח חיים, כסמל כפיית ההורם, כנחותים מעמד חברתי. חוץ מזה הם מזכירים בתני חולים, צבא ומסודות בלתי אהובים אחרים.

וזה רק ההתחלה. השוטיפ הוא קורבן התרבות המערבית, שעדי לעזאזל של תסביך אשמה קיבוצי. הוא מפר את חוקי הטבע ואלוהים. בקיצור, השוטיפ מסמל את המכשפה, שפניה המקומטים כה דומים לצורתו.

ד"ר דיכטר לא הגיע למסקנות אלה בקלות דעת. הן היו תוצאת חקירה בה נחקרו 200 איש ואשה, כל אחד משך יום שלם. בו נרשמה כל מילה שנפלטת מפיהם. שילם עבור החקירה בית חרושת מפורסם לשוטיפים מיובשים, שרצה לדעת מה מעכב את התפתחותו. שם המחקר: "תכונות רוחניות של צרכנים בעלות חשיבות לגבי פרסום שוטיפים מיובשים".

פחד הנעורים. היה זה רק אחד המחקרים שהחלו בזמן האחרון מציפים את הכלכלה האמריקאית. גרמה להם פלישתם של אנשי מדעי הנפש והחברה לתוך שטח הפרסום המסחרי.

חברת קרייזלר ביקשה את אותו ד"ר דיכטר לברר שאלה אחרת: מדוע מצטופטים האנשים לפני חלונות ראזה בהם מוצגות מכוניות ספורט מבריקות פתוחות, מבלי לקנות אותן? גם כאן הפעיל הר"ר את מיטב כללי המדע. המסקנה היתה מהפכנית. "לאנשים רבים מכוניות הספורט הפתוחה היא סמל של נעורים נצחיים, הרפתקנות ועוז רוח". אולם אין אדם יכול להיות תמיד צעיר, הפתקן נועז. הוא אוהב להסתכל במכונית הספורט, אך לבסוף הוא דוחה אותה. "התליץ פסיכולוגי הדומה לזה של אדם המחליט לחתך על אוהבה מגרה ולהתחתן עם נערה פשוטה שתהיה לאשה ולא סובה".

המלצת המחקר: לשים תמיד מכונית ספורט אדומה בחלון הראזה, מבלי לצפות למכירתה. מאז הדגיש קרייזלר בכל מודעותיו מכוניות ספורט, ואיש מבקלי המניות שלו לא גועז מאז ברעב.

על פסגת ההר. גם כשהופיעו לאחי רונה מודעות של תה בהן בלטו גברים בריאים וחסונים ששתו תה בהנאה גברית מוצקה, לא היה זה מקרה. המחקר הוכיח שרוב האנשים מקשרים את המשקה החום ברוחם עם עייפות, חוסר גבריות ועדינות. דבר שהזיק מאוד למכירה. המחקר שינה את כל צורת הפרסום. במקום "עייף? עץ? בני? שתה תה!" בא עתה "בריא, חסון ולבבי, שתה תה וראה!".

הפלישה עוררה התנגדות רבה. כתב עתון אמריקאי שערב: "איש מדעי החברה הוא היורש של מאמצי האדם המערבי משך 3000 שנה להביא את עצמו. הפסיכולוג של מינו עומד על פסגת הר המורכב מצוקים אדירים: המוחות של פאלטון, ליאונרדו וג'יפרי סון. בראש ההר, כך נדמה, עומד עתה החוקר השואל: "גברתי, מה דעתך האמינית על מכשיר פלאסטי זה?".

מה האסון? ענו אנשי המדע. איש המדע הייב לשרת את החברה. החברה החדישה בנוייה על כך שכל אדם יקנה כל הזמן, יספק על ידי כך תעסוקה ולחם לאחרים ולעצמו. הפסיכולוג המגלה את הקשר בין המכשפה והשוטיפ אינו עושה, אפוא, אלא את שליחותו ההיסטורית.